

Pet katalonskih pesnikov

Josep Carner

SEN Ze pozno je. V mir je prešlo
poslednjih vozil drdranje.
Ne vleče me več potovanje,
ne mami več žensko telo;
pogrezam v brezlično se spanje
kot kamen na jézersko dno.

Vseeno mi je, če meglà
obvija svetilke brleče,
vseeno, če burja, renčeče
kot psica, po mestu divja,
vseeno če dež šepeče
pred oknom, ko s temó kramlja.
Na dnu svoje temne sobe
(oj, angel ni z mano ostal!)
kot stvar iz pozabljene dobe
ves top, brez spomina bom spal
kot tógo režeč se mrlič
kot klavrn, prazen nič —

medtem ko koščeni prsti
utrnejo v pêtém lučí
in v ulički, kjer je kot v krsti
mrakobno, gluhotà vzdrhti;
in ko čez cerkveni prag
zadrša starčkov korak;
medtem ko iz blede sivine
svit žalosten v mrak posine;
medtem ko bolnik omahne
in dušica polna utehe
se dvigne v meglice lahne
nad ulico in nad strehe.

VRNITEV Nikjer nad témi vodámi
 brez konca ne vidim mejá.
 Še zadnji galeb se na sapah
 drhtečih v sinjini neba

poganja vse više in više.
 Brezdušna praznota vôd,
 le pene — ti šopki cvetja
 razstlani sred morskih gmot.

Vse isto. In venomer ista
 vsa zemlja. Prostranstvo vodá
 mi pravi: Čemú sploh odhajaš?
 Vsi kraji sveta so kot ta.

Povsod moraš zreti negiben
 preljúbo, ki plašna hiti
 in, ko te ni več, ti pošilja
 poljub, ki te ne dohiti.

Temà zazidava ti v sence
 poglede oči in duhá
 in zbogom, ki joče od muk hrepenenja,
 drhti, da noč drgeta.

Pa kaj! Saj četudi ostal bi,
 kje bil bi tvoj prstan, povej?
 Ves svet je, ko dan se obrne,
 prav takšen kot dan poprej.

ZBOGOM Pomlad se poslavlja od nas.
 BREZ SLOVESÁ Zaprtih oči strmimo
 v blišč vrtnic in se slepimo:
 nikoli ne mine njen čas.

O MRAKU . Večer je. Ne mami me cesta.
 In dobro poznam te, beg dni —
 o listje, o cvetje vrta,
 pohojeno, strto v megli!

Korak se mi skrivoma vrača
kot tujcu, ki póta ne vé.
Po sencah, ki jočejo v vrtu,
prikazni dalij ihté.

V daljavi plava glas zvóna,
ki živim je z mrtvimi vez.
Noč — morje otokov samote —
razliva se čez in čez.

In kliče me z mize svetilka
in misel, ki blodi skoz mir,
in star naslanjač, ves oguljen,
in prazen, nestrpen papir.

Carles Riba

MORDA Morda si le senca, vsa bežna in nasmejana,
SI LE SENCA... le sled hrepenenja, ki trmasto v duši mi biva,
da z mesom odela te je le misel pregnana
in si od krvi mojih bojov razvneti in živa.

O ljuba, mogoče je mili vzdihljaj, ki prihaja
od tebe, le zven hrepenenja, ki v meni odmeva,
prelit v jezik glasbe, da z videza, ki te obdaja,
le moje veselje nad tabo kot sonce odseva.

A ljubil te bom, v telesu in duhu spoznano;
zbežala bo senca; in skrb mi edina postala
bo tisto, kar v meni ne umre, kar umrlo bo z mano —
in kar le ti sama, o ljuba, do dna boš spoznala.

O, TI, O, ti zeleni, kristalni svod nad mano, zapri se!
ZELENI SVOD... Skriti studenci in ti, vetre, ki nisi kaj več
kot le migljanje tišine, posnemajte blago spokojnost,
ki se vanjo ta hip vse bolj spozablja mi kri!
Spanec vesoljni počasi umirja valove, ki šumno
pljuskajo vsenaokrog ob melanholični vrt.